

Fővárosi Ítéltábla

Az ügy száma:	2.Kf.700.202/2025/5.
A felperes:	felperes (felperes címe)
A felperes képviselője:	Független Rendőr Szakszervezet (eljáró kamarai jogtanácsos: dr. Oláh Tamás) (felperesi képviselő címe)
Az alperes:	vármegyei Rendőr-főkapitányság (alperes címe)
Az alperes képviselője:	dr. Kursics Gerda kamarai jogtanácsos
A per tárgya:	megbízási díjjal kapcsolatos közszolgálati jogviszonyból származó közigazgatási jogvita elbírálása
A fellebbezést benyújtó fél:	alperes (7. sorszám alatt)
A fellebbezéssel támadott határozat:	Győri Törvényszék 6.K.700.441/2025/6. számú ítélete

Í t é l e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 25.000 (huszonötezer) forint másodfokú perköltséget.

A fellebbezési illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

A fellebbezés alapjául szolgáló tényállás

[1] A felperes a 2018. december 1. napjától 2021. december 31. napjáig terjedő perbeli időszakban az alperes hivatásos állományú tagjaként a helységi Rendőrkapitányság

állományában teljesített szolgálatot körzeti megbízotti beosztásban, működési körzete helység² település volt. A perbeli időszakban a beosztásához nem tartozóan rendszeresen ellátott a körzeti megbízotti munkakörén kívül járőri, járőrszolgálati és egyéb (előállítottak őrzése, átkísérés, kísérorri feladatok, határszolgálat, rendezvények biztosítása) feladatokat, melyekért külön ellentételezésben nem részesült.

[2] Ezért szolgálati panaszt nyújtott be, melyben a perbeli időszakra a többletfeladatok ellátásáért, az illetményalap 75%-ának megfelelő megbízási díj és annak késedelmi kamata megfizetését kérte. Az alperes vezetője a határozat¹ számú határozatával a panaszt elutasította.

A felperes keresete, az alperes védírata

[3] A felperes a keresetében az alperest a perbeli időszakra 1.014.580 forint megbízási díj és késedelmi kamata megfizetésére kérte kötelezni. A megbízási díj mértékét az illetményalap 75%-ban határozta meg. Keresetének jogalapjaként a rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos állományának szolgálati jogviszonyáról szóló 2015. évi XLII. törvény (a továbbiakban: Hszt.) 71. § (1) bekezdés a-c) pontjait és (5) bekezdését jelölte meg.

[4] Az alperes a védiratában kérte a kereset elutasítását, vitatva azt jogalapjában és összecszerűségében.

A mintaper

[5] Az elsőfokú bíróság előtt több, mint tíz olyan per indult, amelynek jogi és ténybeli alapja jelen perrel azonos volt, ezért azok egyikét (6.K.700.002/2023.) mintaperként bírálta el, amelyre figyelemmel az eljárását a mintaper elbírálásáig felfüggesztette. A bíróság a mintaperben hozott 6.K.700.002/2023/13. számú ítéletében a keresetet alaposnak találta, annak jogalapját érintően indokolásában megállapította, hogy a felperes a körzeti megbízotti beosztásához nem tartozó, az állománytábla szerinti más munkakörbe sorolt feladatok ellátásáért a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontja szerinti megbízási díjra jogosult.

[6] A Fővárosi Ítéltábla a 4.Kf.700.268/2023/5. számú ítéletével az elsőfokú bíróság ítéletét az összecszerűségére vonatkozó rendelkezés tekintetében hatályon kívül helyezte, és ebben a körben az elsőfokú bíróságot új eljárásra és új határozat hozatalára utasította, egyebekben az elsőfokú ítéletet helybenhagyta. A jogalapra vonatkozóan megállapította, hogy a felperes a huzamosabb időn át, nem eseti jelleggel, rendszeresen a működési körzetén kívül ellátott, a szolgálati beosztásába nem tartozó járőri és egyéb feladatok ellátásáért a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontja alapján megbízási díjra jogosult.

[7] Azösszepszerűség körében megismételt eljárásban az elsőfokú bíróság a 6.K.700.132/2024/7. számú ítéletével döntött, az alperes fellebbezése folytán eljáró Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú ítéletet a 7.Kf.700.340/2024/5. számú ítéletével helybenhagyta.

Az elsőfokú bíróság ítélete

[8] Az elsőfokú bíróság az ítéletével kötelezte az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek megbízási díj jogcímen 1.014.580 forint tőkét és annak késedelmi kamatát. Ítéletének indoklásában a Hszt. 71. § (1) bekezdés a-c) pontjára, (5) bekezdésére, 163. § (5) bekezdésére, a körzeti megbízotti szabályzatról szóló 26/2015. (XII. 9.) ORFK utasítás (a továbbiakban: KMB Szabályzat) 21. és 22. pontjára utalással kifejtette, hogy a jogalap tekintetében a jelen pert a mintaper eredménye szerint bírálta el. A perben nem volt vitatott, hogy a felperes a perrel érintett időszakban a tényállási részben rögzített többletfeladatokat ellátta, nem eseti jelleggel. A belügyminiszter irányítása alatt álló rendvédelmi feladatokat ellátó szerveknél a hivatásos szolgálati beosztásokról és a betöltésükhöz szükséges követelményekről szóló 30/2015. (VI. 16.) BM rendelet (a továbbiakban: 30/2015. BM rendelet) 2. számú mellékletére is figyelemmel, amennyiben a munkaköri leírásban rögzített további feladatok ellátása nem minősül más munkakörbe tartozónak, ez kiüresítené a Hszt. illetmény megállapítására és a 30/2015. BM rendelet szolgálati beosztásokra vonatkozó szabályait. A kúriai joggyakorlatra figyelemmel kiemelte, hogy a munkáltató a feladatokat a munkaköri leírásban egyoldalú utasítással rögzítheti, azonban ez nem lehet önkényes, a munkakör keretein belül határozhatja meg a ténylegesen ellátandó feladatokat, kiterjesztő értelmezésre nincs lehetőség. A KMB szabályzat kógens módon határozza meg az ellátandó feladatok körét, a munkáltatónak ehhez kell igazodnia a munkaköri leírás elkészítésekor, a két munkakör részbeni egyezősége nem eredményezheti a többletfeladatok ellentételezés nélküli ellátását. A felperes – az alperes által is elismerten – havi átlag 4,7 szolgálat alkalmával látott el többletfeladatot, 3 éven keresztül, minden hónapban, átlagosan ilyen mértékben kimutathatóan a körzeti megbízotti területén kívül, mely nem tekinthető a KMB szabályzat 21. pontja szerinti kivételes munkavégzésnek. A különleges jogrend sem ad lehetőséget a munkáltatónak arra, hogy a kinevezés szerinti beosztáshoz nem tartozó feladatok ellátására díjazás nélkül kerüljön sor. A veszélyhelyzet miatti személyi átcsoportosítások a felperes eredeti szolgálati beosztása mellett ellátott többlettevékenység ellentételezése alóli mentesítésre nem alkalmasak, a különleges jogrend sem indok arra, hogy a körzeti megbízottat a feladataival össze nem függő többletmunkára vegyék igénybe. Mindezekre tekintettel a perbeli időszakban a felperes a megbízási díjra a Hszt. 71. § (1) bekezdésének c) pontja alapján jogosult.

[9] Azösszepszerűség tekintetében a belügyminiszter irányítása alá tartozó rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos állományát érintő személyügyi igazgatás rendjéről 31/2015. (VI. 16.) BM rendelet (a továbbiakban: 31/2015. BM rendelet) 35. § (6) bekezdésére és a Hszt. 71. § (4) és (5) bekezdésére utalással kifejtette, hogy a felperes 128 alkalommal látott el többletfeladatot a perbeli időszakban, átlagosan havi 3,76 szolgálatteljesítéssel, mely hátrányosan hatott az alapfeladatai ellátására, a többletfeladatokat

több beosztáshoz tartozó feladatként is ellátta. Az 50-200 %-os keretben megállapítható, a középértéket el nem érő, a törvényi minimum közelében lévő 75 %-os mérték nem tekinthető eltúlzottnak az összecszerűség tekintetében.

A fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem

[10] Az alperes a fellebbezésében kérte az elsőfokú ítélet megváltoztatását és a kereset elutasítását. Fellebbezésének indokolásában kifejtette, hogy a felperes a járőri jellegű feladatokat nem más beosztáshoz tartozóan, hanem a körzeti megbízotti beosztás részeként látta el a KMB szabályzat 21. és 24. pontjaira, valamint 2.b. és c. alpontjára és 50-63. pontjaira figyelemmel. A KMB szabályzat 37. pontja alapján a körzeti megbízott a szolgálatteljesítési idejének legalább 70%-ban, tehát jelentős napi terjedelemmel közterületi tevékenység ellátására köteles. A 30/2015. BM rendelet 2. melléklete valóban külön beosztásként rögzíti a körzeti megbízottat és a járőrt, azonban nem tartalmazza az egyes munkakörökhöz tartozó szolgálati feladatokat. A két beosztásra egymástól elkülönülő normák, a KMB szabályzat és a Járőr- és Őrszolgálati Szabályzatról szóló 13/2017. (III. 24.) ORFK utasítás (a továbbiakban: Járőrszabályzat) vonatkoznak, a feladatok egy részében mutatkoznak átfedések. A körzeti megbízotti beosztás nem foglalja magában a járőri beosztás valamennyi feladatát, az elhatárolást a körzeti megbízotti beosztáshoz kapcsolódó bővebb feladatrendszer, magasabb felelősségi kör jelenti, melyhez magasabb illetmény is társul. A rendőrség szolgálati szabályzatáról szóló 30/2011. (IX. 22.) BM rendelet (a továbbiakban: Szolgálati Szabályzat) 69-70. §-a, valamint 67. § (1) és (2) bekezdése alapján átjárhatóság biztosított az egyes szolgálati formák között, a Járőrszabályzatban nincs meghatározva, hogy a közrendvédelmi járőrszolgálatot a közrendvédelmi szakterületen belül melyik állománynak kell teljesítenie. A felperes munkaköri leírásban szereplő feladatai nem azonosíthatóak kizárólag a KMB Szabályzatban szereplő feladatokkal, a többi feladatát, mint pl. a járőrözést a Járőrszabályzat alapján járőrszolgálati formában látta el. A többletterhelés ellentételezése, a hivatásos pótlék beépítésre került a felperes illetményébe a Hszt. 157. § (1) bekezdése alapján. Mindezekre figyelemmel az elsőfokú bíróság jogszabálysértő módon kötelezte a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontja alapján a megbízási díj fizetésére.

[11] Az összecszerűség tekintetében a Hszt. 71. § (5) bekezdésére utalással kifejtette, hogy a felperes perbeli időszakban kifejtett 128 szolgálati alkalma egyrészt átlagosan havi 2-5 alkalmat tett ki, másrészt ezen többletfeladatok végrehajtására normál, 12 órás szolgálatteljesítési időben került sor, az túlszolgálatot nem eredményezett, a körzeti megbízotti feladatai nem szorultak háttérbe. Még a jogszabályi minimum összegben megállapítandó megbízási díj iránti igény sem lehet alapos, mert a többletfeladatok a felperesnek komoly többletterhelést nem jelentettek, azok ellátására csak rövid időre, eseti jelleggel került elvonásra, széles, komplex szaktudást nem igényeltek és nem voltak jelentős terjedelműek.

[12] A felperes a fellebbezési ellenkérelmében kérte az elsőfokú ítélet helybenhagyását, másodfokú perköltségigény mellett. Utalt arra, hogy több más ügyben a felperesi álláspontot alátámasztó jogerős döntések születtek, a felperes nem adott elő olyan körülményt, amit az elsőfokú bíróság ne vizsgált volna, a megállapított tényállást nem vitatta. A KMB szabályzat egyértelműen rögzíti, hogy a körzeti megbízott járőrfeladatokat milyen

szűkítéssel hajthat végre, amennyiben ettől eltérően teljesít járőrfeladatokat, megbízási díjra jogosult. Kísérési feladatokra a KMB Szabályzat 25. pontja értelmében a körzeti megbízott nem vehető igénybe. A közterületi szolgálatot 70%-ban nem bármely közterületen kell teljesíteni. A felperes rendszeresen látott el járőrjellegű feladatokat, nem merült fel arra adat, hogy mentesítették volna a perbeli időszakban az eredeti körzeti megbízotti beosztása alól. A körzeti megbízotti és járőrfeladatok elválnak egymástól, a munkáltató csak egy beosztáson belül határozhatja meg a munkaköri feladatokat. A körzeti megbízotti beosztás nem foglalhatja magába a járőri beosztás valamennyi feladatát, a KMB Szabályzat 2. pontja értelmében a körzeti megbízottnak alapvetően működési körzetében kell biztosítania az általános rendőrségi feladatok ellátását. A két beosztás egymástól különbözik, figyelemmel a 30/2015. BM rendeletre, a két beosztást szabályozó külön ORFK utasításokra, a két beosztás tartalmára, arra, hogy a járőri beosztás tartalma sem egységes, továbbá amennyiben a körzeti megbízott köteles lenne ellátni járőrfeladatokat, erre a körzeti megbízotti norma külön utalna. Az alperes nem bizonyította a KMB Szabályzat 21. pontja szerinti eseti jellegű elvonás feltételeit, ezért ez alapján sem mentesül a megbízási díj megfizetése alól. Az elsőfokú bíróság helytálló összegben állapította meg a megbízási díjat, figyelemmel arra, hogy a többletfeladatok ténylegesen komoly többletterhet jelentettek a felperes számára, több különböző típusú feladatot látott el, melyek időben is jelentős terjedelműek voltak, és az átkísérési feladatok kifejezetten tiltottak voltak számára.

A másodfokú bíróság döntése és annak jogi indokai

[13] A fellebbezés nem alapos.

[14] A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvény (továbbiakban: Kp.) 108. § (1) bekezdés alapján a fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem keretei között bírálta felül. Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a jogalap tekintetében helytálló jogértelmezéssel kötelezte az alperest a megbízási díj megfizetésére, melynek összegét az irányadó anyagi jogszabályhelynek megfelelően állapította meg.

[15] Az alperes fellebbezésében az elsőfokú ítéletet a megbízási díj jogalapjában és összegszerűségében is vitatta. A Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontja és (5) bekezdése megsértésére hivatkozással azzal érvelt, hogy az elsőfokú bíróság ezen jogszabályi rendelkezés téves értelmezésével állapította meg a felperes megbízási díjra való jogosultságát. A másodfokú bíróság a felülbírálat során arra a jogi álláspontra jutott, hogy az elsőfokú bíróság ítélete megfelel az irányadó jogszabályoknak, döntésével és annak indokaival egyetértett. A fellebbezésben előadottakra tekintettel az alábbiakat emeli ki:

[16] A jogalap vitatása körében az ítéltábla rámutat, hogy az elsőfokú bíróság eljárását a 6.K.700.002/2023. számú mintaper eredménye szerint folytatta le, mivel az előtte fekvő ügy e mintapertől az 6.K.700.429/2023/4. számú eljárást felfüggesztő végzés

fellebbezés hiányában történő jogerőre emelkedésére tekintettel, a felek által sem vitatottan sem jogi, sem ténybeli szempontból nem különbözött. A perben elbírálendő jogkérdés tárgyában a Fővárosi Ítéltábla a mintaperben a 4.Kf.700.268/2023/5. számú ítéletében kimondta, hogy amennyiben a hivatásos állomány tagja a szolgálati beosztásához nem tartozó feladatokat saját beosztása alóli mentesítés nélkül, többletfeladatként látja el, a Hszt. 71. § (5) bekezdése szerinti megbízási díjra jogosult.

[17] Elsőként az ítéltáblának azt kellett vizsgálnia, hogy a mintaper keretében hozott ítéletének mennyiben van kötőereje a fellebbezési eljárásban. A Kp. a mintaperben hozott ítélet kötőerejéről kifejezetten nem rendelkezik. A Kp. 33. § (2) bekezdésében szereplő rendelkezés szerint amennyiben a mintaperhez képest tény- és jogbeli azonosság van a mintaper után elbírálásra kerülő jogvitánál, a közigazgatási bíróság azt a mintaper eredménye szerint tárgyaláson kívül bírálhatja el. A Kúria a mintaperben hozott – felülvizsgálattal nem támadott – határozattól való eltérésről szóló 7/2024. JEH (Jpe.IV.60.056/2023/11. számú) határozatában rámutatott, hogy „a jogorvoslat lehetősége a Kp. szerint meghatározott körben megilleti a peres eljárás résztvevőit, a mintaperben hozott ítélet elleni felülvizsgálat elmaradása nem hat ki a mintaperben hozott ítélet alapján hozott további döntésekre. Az ítélt dolog (res judicata) elve nem érvényesülhet egy másik, akár más személyek között folyamatban lévő ügyben. A mintaperrel elérni kívánt hatékonysági, pergazdaságossági szempontok és a perkoncentráció elve az alkotmányos alapjogot nem írja felül, erre figyelemmel a jogorvoslat nem üresedhet ki”. Az ítéltábla szerint azonban a fellebbező fél jogorvoslati joga nem parttalan, fellebbezésében külön ki kell térnie arra, hogy a mintaperben hozott jogerős ítélettől való eltérést mi indokolja, az miben nyilvánul meg, különös tekintettel arra, hogy az elsőfokú bíróság az első- és másodfokú ítéleteket a rendelkezésére bocsátotta.

[18] Az ítéltábla a fent írtakra tekintettel a fellebbezési eljárásra – e körben a megbízási díj jogalapjára – vonatkozóan hangsúlyozza, hogy a mintaperben hozott – a Kúria előtt felülvizsgálati kérelemmel nem támadott – jogerős döntését a mintapertől jogi és ténybeli szempontból nem különböző jelen közigazgatási perben magára nézve irányadónak tartotta. Ennek oka, hogy a fellebbező alperes a perbeli első- és másodfokú eljárásban sem vitatta jelen ügy mintaperhez való ténybeli és jogi azonosságát, nem tett előadást arra vonatkozóan, hogy a mintapertől eltérés mutatkozik, melyre figyelemmel a ténybeli és jogi azonosság fennállónak minősül. Az alperes fellebbezésében – a jogalap körében – nem kifogásolt olyan tényállási kérdést sem, melyet az elsőfokú bíróság a mintaperben foglaltaktól eltérően, tévesen értékelt, avagy a mintaperben vizsgált jogkérdéstől eltérően és megalapozatlanul, hibásan vett figyelembe; e körben tanúsított jogsértésre sem hivatkozott. Mindezek következményeként az ítéltábla a megbízási díj jogalapját érintő mintaperben rögzített és a fellebbezéssel támadott elsőfokú ítéletben is levezetett jogértelmezést – az abban foglaltak megisméltése nélkül – a jelen perre is irányadónak tekintette. Ebből eredően a másodfokú bíróság – a konkrét tények szintjén – nem látott lehetőséget arra, hogy az alperes megbízási díj jogalapját érintő vitatását ebben a körben értékelhesse, az állított jogszabálysértést érdemben vizsgálhassa.

[19] A megbízási díjösszegezés körében az alperes az elsőfokú bíróság mérlegelési tevékenységét támadta. Amennyiben az alperes az elsőfokú bíróság ítéleti mérlegelését nem tartotta megfelelőnek, fellebbezésében a Kp. 100. § (2) bekezdés b)

pontjára figyelemmel a megfelelő eljárási jogszabálysértés megjelölése mellett be kellett volna mutatnia, hogy az ítélet ezen álláspontja (az összegyszerűségi meghatározás), milyen konkrét érvek és igazolt tények alapján minősül jogszerűtlennek. Azt kellett volna kimunkálnia, hogy az elsőfokú bíróság hol vétett mérlegelési hibát, melyek azok az elemek, körülmények, amelyeket nem vett figyelembe és amelyek – az értékelt körülmények figyelembevételével – más összegyszerűségi eredményre vezettek volna. Az alperes a fellebbezésben megsértett jogszabályhelyként csupán a Hszt. 71. § (5) bekezdését jelölte meg, mely nem tekinthető a mérlegelés jogszerűségével ekvivalens eljárásjogi rendelkezésnek, amely mentén az elsőfokú bíróság összegyszerűség körében hozott döntése érdemben felülbírálható lenne. A másodfokú bíróság ezért csak annak megállapítására szorítkozhatott, hogy az elsőfokú bíróság a megbízási díj összegyszerűsége körében is megalapozott döntést hozott.

[20] Mindezek alapján a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Kp. 109. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

[21] A másodfokú bíróság a Kp. 99. § (3) bekezdése alapján a 35. § (1) bekezdése szerint alkalmazandó, a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 83. § (1) bekezdése értelmében kötelezte a pervesztes alperest a felperes másodfokú eljárásban felmerült perköltségének megfizetésére, annak mértékét a Pp. 81. § (1)-(2) bekezdéseire, 82. § (3) bekezdésére, valamint a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi és kamarai jogtanácsosi költségről szóló 17/2024. (XII. 9.) IM rendelet 3. § (1) bekezdés a) pontja figyelemmel a felszámítással egyezően állapította meg figyelemmel arra is, hogy annak mérséklését az alperes nem kérte.

[22] Az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 39. § (1) bekezdésében és 46. § (1) bekezdésében meghatározott mértékű 81.166 forint fellebbezési illeték az alperes Itv. 5. § (1) bekezdés c) pontjában biztosított teljes személyes illetékmentessége folytán a Pp. 102. § (1) és (6) bekezdései értelmében az állam terhén marad.

[23] A Fővárosi Ítéltábla a fellebbezést a Kp. 99. § (3) bekezdése alapján alkalmazandó 77. §-a értelmében tárgyaláson kívül bírálta el.

[24] Az ítélet elleni fellebbezés lehetőségét a Kp. 99. § (1) bekezdése zárja ki.

Záró rész

Budapest, 2026. március 4.

dr. Szőke Mária s.k.	dr. Bíró Péter s.k.	dr. Bendli Attila József s.k.
a tanács elnöke	előadó bíró	bíró